

zabavením pokladničního příjmu v biogramech též ve večerních hodinách v sobotu jakož i v neděli. Vymáhající věřitelka patrně tedy chtěla, by byl opětým výkonem zabavení pokladničních příjmů postižen hrubý výnos biografu. Prvý soud povolil exekuci, jak byla navržena, ale rekursní soud zamítl návrh částečně, pokud se totiž domáhal opětovného výkonu zabavením pokladničního příjmu též v hodinách večerních v sobotu a v neděli, z důvodu, že tržba jest součástí provozu podniků a může být zabavena jen, zní-li exekuční titul proti majiteli provozního oprávnění a že proto bylo povinností vymáhajícího věřitele, by v exekučním návrhu uvedl údaje nutné pro rozhodnutí povolujícího soudu, zejména tedy, zda má licenci povinný, či někdo jiný. Ježto prý vymáhající věřitel doznal ve spise E V 1651/31, že licence nepatří povinnému, měl v návrhu učiniti potřebné údaje, jaké právo povinného ze smlouvy služební s majitelem licence má být exekucí postiženo, neboť jen na ně jest exekuce možná, a, ježto návrh v tom směru nepodává přesný obraz (§ 54 čís. 3. ex. ř.), nebylo lze exekuci povolit. Není potřebí zabývat se tím, zda je návrh v tom směru určitý, pokud uvádí exekuční prostředek a také předmět, na který se exekuce má vésti, uvádí-li, že se má zabavit pokladniční příjem. Ale na opětující se pokladniční příjem podniku, ať patří povinnému nebo někomu jinému, nelze vésti exekuci zabavením svršků. Ta předpokládá, že věci, jež exekucí mají být postiženy, již tu jsou a jsou hmotnými věcmi v moci povinného, že nejsou teprve budoucím výnosem věci nebo práva na př. práva z prodeje vstupenek, patřícího ať majiteli licence nebo jeho zástupci. Na příští výnos podniku nelze vésti exekuci (v tomto případě k zajištění) zabavením svršků, nýbrž exekuci zabavením podniku podle §§ 331 a 374 ex. ř. a jeho vnucenou správou. Podobně i na příští výnos jiného majetkového práva, poskytujícího opětované příjmy, které jsou případnými plody takového práva, bylo by lze vésti exekuci k zajištění také jen podle §§ 331 a 374 ex. ř. zabavením takového práva a jeho vnucenou správou. Proto se ani v souzeném případě nehodí navržený exekuční prostředek zabavením svršků k postižení výnosu buďsi podniku nebo práva zástupce majitele biografu na pokladniční příjem z prodeje vstupenek. Vždyť se budoucí pokladniční příjem nedostal ještě do moci povinného jako věc hmotná a již proto nemůže být postižen exekucí mobilární, jejímž předmětem jsou hmotné věci movité, které jsou v moci povinného. Za tohoto stavu věci není třeba uvažovati o tom, zda údaje exekučního návrhu jsou podle § 54 č. 3. ex. ř. dostatečné.

Čís. 11272.

Zbavení svéprávnosti (cís. nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.).

Dovolací rekurs toho, proti němuž bylo zahájeno řízení o zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu, do souhlasných usnesení nižších soudů, jimiž byl zamítnut jeho návrh na zrušení dosavadního řízení o zbavení svéprávnosti a jeho odpor proti ohledání jeho duševního stavu lékaři, jest přípustný za podmínek § 16 nesp. říz.

Není zřejmou nezákonností, již by byly porušeny zásady § 2 nesp. říz., uznal-li soud v řízení o zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu za nutné nesdělovati předem v obsílce předmět výslechu osobě, která již jednou byla pod opatrovnictvím pro duševní chorobu.

Návrh na zahájení řízení o zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu může učiniti kromě osob uvedených v § 26 řádu o zbav. svépr. jen státní zástupce, není však vyloučeno, by i jiný úřad nedal soudu podnět k zahájení řízení z úřadu. Soud může zahájit řízení, kdykoliv to uzná za potřebné, jde-li o podezření duševní choroby.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1931, R I 911/31).

Řízení o zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu zahájené pod L 39/30 proti Aloisii Č-ové bylo zastaveno, ježto lékařským ohledáním bylo zjištěno, že Aloisie Č-ová jest normální. Pod L 41/31 zahájil soud proti Aloisii Č-ové nové řízení o zbavení svéprávnosti. Při roku dne 1. července 1931 vznesla Aloisie Č-ová odpor proti ohledání lékaři, načež soud první stolice vydal toto usnesení: Ve věci Aloisie Č-ové není důvodu ke zrušení dosavadního řízení, ježto o zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu podle § 25 ř. o zbavení svéprávnosti lze jednat k návrhu nebo z úřadu, takže v tomto případě, kde jde o zjištění, zda tu jest duševní choroba čili nic, není řízení závislé od návrhu, nýbrž jest je zahájit z úřadu, jakmile dojde příslušné oznámení, jak se také v tomto případě stalo. Jakmile usnesení toto nabude moci práva, bude nařízen nový rok ku prozkoumání duševního stavu Aloisie Č-ové soudními lékaři. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Napadeným usnesením bylo rozhodnuto o odporu Aloisie Č-ové (jejího právního zástupce) vzneseném při roku dne 1. července 1931, a směřujícím proti ohledání lékaři z důvodu, že návrh na zbavení svéprávnosti nebyl podán státním zástupcem jako osobou k tomu povolanou v tom smyslu, že není důvodu k zastavení řízení a že jakmile usnesení to nabude moci práva, bude nařízen opětný rok ku prozkoumání duševního stavu. I když usnesení to jest skutečně příliš stručné a není vydáno v obvyklé formě, přece jen jest z něho zcela patrné, že se týká zbavení svéprávnosti Aloisie Č-ové, že se její odpor proti ohledání jejího dnešního stavu lékařskými znalci zamítá a že po právní moci usnesení toho bude v řízení pokračováno. Musil tudíž právnímu zástupci Aloisie Č-ové býti jasným stav věci ve všech směrech, takže výtka formálních vad ve stížnosti uplatněná jest úplně bezdůvodná. Rovněž bezdůvodnou je i výtka vadnosti řízení spatřovaná v tom, že Aloisie Č-ová byla předvolána jen na korespondenčním lístku bez oznámení, za jakým účelem se má k soudu dostavit, a přes to pak byly soudem učiněny kroky za účelem nuceného předvedení stěžovatelky policií. Řízení o zbavení svéprávnosti jest řízením nesporným, pro něž tudíž platí jen předpisy §§ 1 až 19 nesp. říz., podle nichž však není, jak tomu jest v řízení sporném, předepsáno, že na obsílce jest uvést též předmět výslechu. Pro případ neuposlechnutí nařízení soudu lze po rozumu ustanovení § 19 cit. zák. bez dalšího řízení z úřadu použiti přiměřených donucovacích prostředků. Jím jest i předvedení strany

neuposlechnuvší vyzvání, by se dostavila k soudu. Předvolání znalců k roku neodnímá nikterak možnost straně, by případné své námitky proti znalcům přednesla, takže o zmatečnosti řízení tu nemůže být řeč. Pokud stěžovatelka dále vytýká, že první soud rozhodoval o věci na pořad práva nepatřící, pokud se týče zahájení řízení a o věci rozhodoval, ač tu nebylo zákonného předpokladu, činí tak neprávem. Jest sice pravda, že řízení zahájené pod č. j. L 39/30 bylo zastaveno, ježto lékařským ohledáním bylo zjištěno, že Aloisie Č-ová jest normální a úplně schopna obstarávat samostatně své záležitosti, to však nikterak nebrání tomu, by nebylo později opět zahájeno nové řízení, je-li k tomu dán nový podnět. Proto nepochybil první soud, zahájiv nové řízení. Zahájení tohoto řízení lze ve smyslu ustanovení § 25 řádu o zbav. svéprávnosti jednak k návrhu, jednak z úřadu. Jest sice správné tvrzení stěžovatelky, že návrh na zahájení řízení může učiniti kromě osob uvedených v § 26 cit. řádu jen státní zástupce, ale nikterak není vyloučeno, by i jiný úřad nedal podnět k zahájení řízení z úřadu. Zda-li řízení z úřadu má být zahájeno, nezáleží ovšem jen na oznámení, nýbrž na uvážení soudu. A řízení o zbavení svéprávnosti z úřadu může zahájit soud, kdykoli to uzná za potřebné, jde-li, jako v tomto případě, o podezření duševní choroby. Tvrzení stěžovatelky, že řízení z úřadu může zahájit soud jen v případě § 17 řádu o zbavení svéprávnosti, jest nesprávné, neboť toto ustanovení se týká jen řízení zadržovacího a nikoli řízení o zbavení svéprávnosti, o němž platí jen předpis § 25.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Předeslati jest, že nejde o usnesení soudu první stolice, jímž bylo rozhodnuto o zbavení svéprávnosti, takže tu neplatí zvláštní předpis § 49. poslední odstavec řádu o zbavení svéprávnosti, nýbrž všeobecný předpis § 16 nesp. říz. Stěžovatelka uplatňuje všechny tři důvody § 16 nesp. říz. Nejvyšší soud neshledává, že některý z těchto důvodů jest opodstatněn. Již rekursní soud dovodil správně, že usnesení soudu první stolice netrpí zmatečností proto, že nemělo obvyklou formu; proto nemůže být zmatečným ani usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice. Zřejmou nezákonnost, kterou by byly porušeny zásady nesporného řízení (§ 2 nesp. říz.), nelze spatřovati v postupu soudu, uzná-li v tomto nesporném řízení nutným nesdělovati předem v obsílce předmět výslechu osobě, která svého času byla již pod opatrovnictvím pro duševní chorobu, ježto i při tomto postupu lze vyhověti předpisům § 29 a násl. citovaného řádu. Stěžovatelka sama se ocitá v rozporu se spisy, tvrdíc, že podnětem nynějšího řízení jsou okolnosti, které se sběhly před zastavením dřívějšího řízení L 39/30. Vždyť soudu byla sdělena celá řada skutečností později se sběhších. Konečně není napadené usnesení zřejmě nezákonné, ani pokud jde o výklad § 25 a 26 ř. o zb. svépr.; naopak rekursní soud správně vyložil tyto zákonné předpisy.